

Osecký zpravodaj

Moudrá sova

Zpravodaj č.5, 5. 4. 2020

Milí sousedé,

na začátku letošního roku jsem vám přála jen vše dobré. Měla jsem velké očekávání, co nám to magické číslo přinese. Že se stane třeba něco velkého, něco převratného, zkrátka že celý tento rok bude jedna velká „jízda“. Tolik bylo plánů, akcí, nápadů a místo toho...se vše naráz zpomalilo a něco úplně zastavilo. Nastalo obrovské ztišení všeho a všech. Najednou máme času dost, vše stíháme, nikam nespěcháme. Tohle nikdo z nás nechtěl, do svých životů jsme to nezvali, a přesto to přišlo. Je to zvláštní situace a pro nikoho z nás není lehká. Každý se s ní vypořádává po svém a každý si z ní odnese něco jiného. Jedno je ale jisté, daleko víc si teď lidé budou uvědomovat, jak důležité je vážit si obyčejných maličkostí. Až tohle všechno odezní a život se nám zase vrátí do starých kolejí, budeme si užívat toho, že si můžeme dojít jen tak na nákup, ke kadeřníkovi nebo s kamarády na kafe. Už budeme vědět, že ne vždy tyto pro nás dříve obyčejné a běžné věci jsou samozřejmostí. Věřím, že vše co se v našem životě odehrává, je pro nás důležité a nic se neděje náhodou. A o to víc během těchto dní o všem velmi intenzivně přemýšlím a stále se snažím přijít na to, proč se děje právě tohle? Chce nám snad „ten nahoře“ říct, lidi zastavte se, ztište se a naslouchejte! Naslouchejte svým blízkým, svým dětem, přátelům. Naslouchejte sousedům (i když teď jen přes plot, v dostatečné vzdálenosti a s rouškou na puse), protože možná jen tak se najednou dozvíte, co vám už dávno naznačují a chtějí říct. Co je trápí nebo naopak, jaké jsou jejich sny a přání. Najednou uvidíte věci, kterých jste si dosud nevšimli. Možná chce, aby si každý z nás uvědomil sám sebe a udělal si představu o tom, co v životě doopravdy chce a co ne. Co jsou jeho priority a naopak bez čeho dokáže bez problému žít. Ať je ten důvod jakýkoliv, je potřeba na všem najít něco pozitivního. Až dočtete dnešní Sovu, uvařte si dobrou kávu nebo si vyjděte na procházku do přírody a zamyslete se...Určitě každý z vás najde alespoň jednu pozitivní věc, kterou vám tato situace přinesla. Ať už je to třeba více času stráveného se svými dětmi, více času věnovaného jen sobě, důkladně uklizený dům nebo něco jiného. Důležité je nepropadat strachu a panice, ale zachovat si klid, nadhled a veselou mysl. Jak se říká veselá mysl, půl zdraví. Tak se tím pojďme řídit a společně věřit, že tohle všechno brzy přejde a zanedlouho si o tom budeme povídat už jen jako o špatném snu. Společně to zvládneme, i po velké bouři přeci vždycky vyjde slunce...

Vaše starostka
Jitka Brejchová

Obec informuje

**V dubnu proběhne nový odečet vodoměrů,
žádáme občany o spolupráci**

1. 5. 2020 dojde ke snížení sazby DPH na vodné a stočné z původních 15% na 10%. Z tohoto důvodu je potřeba provést odečet vodoměrů. V souvislosti s aktuální situací nemůže tento úkol vykonat pracovník obce, jak tomu vždy bývá. Žádáme proto občany, aby odečet svého vodoměru provedli sami a údaj nahlásili na obecní úřad. Vodoměr (kdo má možnost) prosím vyfotťte na mobilní telefon a foto pošlete přes Whatsapp nebo pomocí SMS na tel. č. 724 181 038 nebo na email: podatelna@ou-osek.cz.

Pokud není možné pořídit fotografii, pošlete nám alespoň číselný údaj. Žádáme o přesný odečet, aby poté nedocházelo k nesrovnalostem při vyúčtování a zaslání do 20. dubna 2020.

**Budova obecního úřadu je uzavřena do
odvolání**

Ve středu 25. 3. 2020 starostka obce Osek Jitka Brejchová rozhodla o zrušení úředních hodin obecního úřadu. Učinila tak v návaznosti na vyhlášení nouzového stavu vládou ze dne 12. 3. 2020 a na další navazující usnesení související s šířením onemocnění COVID-19. Neodkladné úkony budou provedeny pouze vždy v pondělí a

středu od 13,00 do 15,00, a to na základě předchozí telefonické domluvy popř. jiné písemné domluvy. Na úřad se můžete obrátit následujícími způsoby: telefonicky na tel. číslo 724 181 038 (starostka) nebo 727 941 633 (poplatky). Dále můžete využít emailovou korespondenci na adresách ou@obec-osek.cz, starosta@obec-osek.cz, podatelna@obec-osek.cz nebo poštu na adresu Obec Osek, Osek 77, 38601, Strakonice. Veškeré nájmy, poplatky a další platby provádějte složenkou nebo bezhotovostně na účet 3023291/0100. Pro obdržení samolepek na popelnice úřad kontaktujte. Je možné je zaslat poštou nebo vhodit do poštovní schránky. Z výše uvedených důvodů bude platnost známek z roku 2019 prodloužena do konce dubna 2020.

Hrozí pokuty za nesprávné nakládání s odpadními vodami

Každá nemovitost (včetně rekreačních objektů) musí mít platné povolení odkanalizování. Vlastníci nemovitostí, kteří produkují odpadní vody, jsou povinni zajišťovat jejich řádné čištění. Výjimku tvoří nemovitosti napojené na obecní kanalizaci, která je zakončena centrální ČOV. V ostatních případech musí vlastníci nemovitostí zajišťovat čištění odpadních vod prostřednictvím domovní ČOV nebo septiku, případně zajišťovat akumulaci odpadních vod v bezodtokové jímce. Je zakázáno přímé vypouštění odpadních vod přes septik, který nemá druhý stupeň čištění (dočišťovací filtr). Rovněž je zakázáno vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez platného povolení. Pokud dochází k nepovolenému vypouštění odpadních vod, dopouští se fyzická osoba přestupku a vodoprávní úřad může uložit pokutu až do výše 100.000 Kč.

Způsoby likvidace odpadních vod:

- 1) Akumulace odpadních vod v bezodtokové jímce (žumpě)
- 2) Napojení na obecní kanalizaci, která je zakončena centrální ČOV
- 3) Napojení na obecní kanalizaci, která je zakončena volnou kanalizační výustí do vod povrchových
- 4) Vypouštění předčištěných odpadních vod do vod povrchových (rybník, potok apod.)
- 5) Vypouštění předčištěných odpadních vod do vod podzemních (vsakování přes půdní vrstvy)

(stručný výtah dopisu od Odboru životního prostředí Městského úřadu ve Strakonici, celé znění dopisu najdete na stránkách obce Osek)

Nová mobilní aplikace „V obraze“

Obec Osek pro své občany obstarala chytrou aplikaci do mobilních telefonů a tabletů s názvem „V obraze“, díky níž můžete dostávat veškeré aktuální informace z webových stránek obce přímo do svých zařízení. Aplikace vám přináší přehled aktualit z webu obce, upozorní vás na nově vložené zprávy, dozvíte se o pořádaných akcích nebo si můžete prohlédnout fotografie nebo dokumenty vyvěšené na úřední desce. Aplikaci získáte bez registrace, nemusíte poskytovat žádná osobní data. Potřebujete jen chytrý telefon nebo tablet s operačním systémem Android či iOS a přístup na internet. Aplikaci si můžete stáhnout z Google play nebo App Store. Po stažení do telefonu vyberte možnost přidat obec a poté vyberte obec, kterou chcete sledovat.

Kontejnery na kovový odpad

V minulých týdnech jste mohli zaznamenat, že v hnízdech kontejnerů přibyl vždy jeden černý s šedou nálepkou nesoucí název KOVY. Do těchto nádob patří drobnější kovový odpad, který lze skrz otvor bez problémů prostrčit – plechovky od nápojů a konzerv, kovové tuby, alobal, kovové zátky, víčka, krabičky, hřebíky, šroubky, kancelářské sponky atd. Do kontejnerů určených pro sběr kovů na ulici nepatří plechovky od barev, tlakové nádoby se zbytky nebezpečných látek, domácí spotřebiče a jiná vysloužilá zařízení složená z více materiálů.

Zrušené společenské akce

Z důvodu nařízení vlády o zákazu shromažďování obyvatel muselo být v měsíci březnu zrušeno hned několik plánovaných akcí. Jednou z nich byl Obecní ples, který se měl konat 13. 3., následovalo dětské maškarní naplánované hned o den později, 14. 3. a osecký blešák. Lístky na ples byly vyprodány během velmi krátké doby. V případě, že se situace zlepší a omezení budou odvolána, ples se uskuteční během května nebo června. Lístky si prosím ponechte, jsou stále platné. Pokud by se situace nezlepšila a společenské akce by byly zakázány až do letních prázdnin, budou všem peníze vráceny a ples by se letos nekonal. Stejně tomu tak je i v případě dětského maškarního. Osecký blešák se bude případně konat o prázdninách nebo na podzim.

Roušky zajištěny pro všechny občany

Na pracovní schůzce, která se konala 14. 3., zastupitelé vytvořili plán pomoci ohroženým skupinám občanů – seniorům, chronicky nemocným jedincům a osobám, které by případně museli zůstat v karanténě. Na informačním letáku, který obdržela každá

domácnost, byl sepsán seznam nabízených služeb. O pouhých několik dnů později bylo vládou vydáno nařízení, že obyvatelé České republiky mohou vycházet ven pouze s rouškou na ústech. Na tuto skutečnost zastupitelstvo zareagovalo tím, že zajistilo ušití dostatečného množství roušek pro všechny občany (kromě dětí mladší než 3 roky). Celkem bylo ušito 580 roušek. Na jejich ušití se podílela Jana Pokorná z Oseka, další čtyři dobrovolnice žijící mimo obec, firma Otavan Strakonice, švadlena ze Strakonice a starostka Jitka Brejchová. Ta usedla po dlouhé době k šicímu stroji a podařilo se jí vytvořit 120 kusů. Roušky byly následně rozneseny v několika etapách (nejdříve je obdrželi senioři). Čtyřicet kusů roušek bylo věnováno nemocnici ve Strakonici (byly předány lékařce Janě Andrlíkové z Oseka). Na obecním úřadě je jich ještě několik desítek kusů k dispozici, v případě potřeby si je můžete vyzvednout.

Domov pro seniory bude mít nové nájemníky

Jak jsme již informovali v minulém vydání zpravodaje, v domově pro seniory se v nedávné době uvolnily hned tři byty najednou. Po zveřejnění informace, že vážní zájemci mohou posílat své žádosti na obecní úřad, se jich sešlo hned osm. Dva z bytů prošly mírnými úpravami – byly vymalovány a důkladně uklizeny. Z došlých žádostí byli vybráni dva nájemci, kteří se měli do bytů nastěhovat v průběhu března. Z důvodu opatření vlády v souvislosti s šířením koronaviru se předání bytů odložilo na dobu, kdy budou zákazy zrušeny. Třetí volný byt musí však projít rozsáhlejší rekonstrukcí, která by měla proběhnout v měsíci květnu. Poté bude vybrán jedinec, který se bude moci záhy nastěhovat. Novým obyvatelům přejeme příjemný pobyt.

Lucie Mrkvičková

Katčina cesta do Indie – 21 dnů putování do svého nitra

Indii, zemi vůní, pestrých barev, ale i ubíjející chudoby a pro nás nepředstavitelného nepořádku, navštívila na začátku tohoto roku Kateřina Hakrová z Oseka. V době, kdy odjížděla, byla zpráva o několika případech nákazy koronavirem obyvatel čínského Wu-chanu jen nevýznamnou informací ve zpravodajské relaci.

Chtěla bych tedy předeslat, že Kateřina odjížděla v době, kdy svou cestou nemohla vědomě ohrozit nikoho ze svého okolí. Společně s ní jsme zvažovaly, zda je dobrý nápad zveřejnit rozhovor o její cestě nyní, v tak křehké době. Nakonec jsme se rozhodly pro otištění článku a já jí tímto děkuji za odvalu. Vždyť právě v tomto čase, kdy se nikdo z nás nemůže podívat ani za nejbližší hranice, nám může Katčino vyprávění přinést mnoho zajímavých informací a zážitků. Zkrátka, můžeme se díky ní přenést na tato zapovězená místa a vychutnat si nádech exotična.

Katko, první otázka se nabízí. Koronavirus se plíží světem. Mám pravdu, když říkám, že v době, kdy jsi do Indie odjížděla, nebyl ještě žádný případ? Dostávaly se k tobě informace o jeho šíření během tvé cesty po Indii?

Jestli si dobře vybavuji, tak jsem o koronaviru poprvé slyšela těsně před odjezdem. Přiznám se, nevěnovala jsem tomu pozornost. Stejně tak to bylo i v Indii, kdy jsem po většinu času byla odpojena od zpráv. Věděli jsme, že se nemoc objevila a šíří v Číně a že reagují urychlenou stavbou nemocnice. Od přátel jsem měla pár informací, že se situace zhoršuje, ale nic dramatického se ke mně nedostávalo až do odjezdu. My jsme většinu času trávili mimo zalidněné oblasti, tak ani nebyl důvod něco řešit. Větší pozornost jsme tomu začali věnovat až při odletu, kdy jsme si pro jistotu koupili roušky a při cestě přes letiště v Indii i v Evropě je používali. V době, kdy jsem se vracela, byla ale situace ještě klidná a nebylo se čeho bát. Nikde nebyla žádná speciální opatření. V Indii jsme si navíc navykli na určitá hygienická pravidla, používali jsme neustále dezinfekční gely, dávali pozor, čeho se dotýkáme, současně jsme dbali o zvyšování imunity apod. Na tento režim jsme tak volně navázali i tady.

Indie není klasická destinace pro odpočinkovou dovolenou. Proč právě tato země?

Pokud máš na mysli odpočinkovou dovolenou v tom smyslu, vyjít si na pěknou pláž, slunit se, večer si užívat noční život, tak pro takovou dovolenou opravdu Indie moc vhodná není. Tedy aspoň ta část, kterou jsem navštívila já. Přesto musím říci, že pro mě to odpočinková dovolená byla. Do Indie jsem jela cvičit jógu a meditovat. Tedy cílem bylo odpojit se od každodenního života spojeného se stresovým zaměstnáním, starostmi a spěchem, který zná každý z nás a věnovat čas sobě, cvičení jógy, osobnostnímu a duchovnímu rozvoji. A pro toto je Indie naopak jako stvořená, obzvlášť pak Rishikesh, město,

kde jsme většinu času pobývali. Rishikesh je totiž po celém světě známé jako hlavní město jógy.

Byla to tvá první návštěva země?

Ano, a pevně věřím, že ne poslední. Do Indie jsem se přes některá negativa, která tam jsou, zamilovala. Ani se mi nechtělo domů.

Připravila sis pečlivý plán cesty před odjezdem nebo jsi dala všemu volný průběh a jela jsi tam, kam jsi zrovna v danou chvíli chtěla?

V tomhle jsem to měla docela jednoduché. Jak jsem již naznačila, nebyla to klasická rekreace ani cestovatelská dovolená. Cesta byla organizovaná učiteli jógy, u kterých cvičím. Celkem se nás cesty zúčastnilo asi 30 lidí – z Čech, Slovenska a Maďarska. Byli jsme tak docela pestrá a velká skupina. Cestu plánoval a připravoval jeden z významných představitelů jógové komunity nejen na Slovensku, ale i u nás v ČR a dalších zemích Evropy – Gejza Timčák, který tam jezdí možná už 30 let a dokonale to tak v Rishikeshi a okolí zná. Tím, že celý pobyt byl opravdu zaměřen na jógovou praxi, byly tím dány i destinace, které navštívíme. Šlo hlavně o místa spojená s jógou a meditací. Já jsem se k samotné cestě do Indie dostala díky své učitelce jógy, Alici Jankovcové, která vede jógové kurzy ve Strakonici. Cesta i místa, která jsme navštívili, tak byla předem daná, a to doslova na stříbrném podnose. Organizátoři zabezpečili hromadné letenky, ubytování i cestování po Indii.

Kudy tvá cesta vedla? Jaká místa jsi navštívila?

Většinu času jsme strávili právě v Rishikeshi a jeho okolí. Jak už jsem řekla, je to hlavní město jógy, které se nachází na severu Indie, v předhůří Himalájí. Rishikesh je cca 200 km vzdálený od hlavního města Nové Dillí, což není tak daleko, i tak nám ale cesta zabrala cca 8 hodin, tedy i se zastávkou na oběd. Indické cesty nejsou úplně ideální. Zlatá D1. V Rishikeshi jsme byli ubytováni v Ašrámu Swamiho Rámy – Swami Rama Sadhaka Grama. To je místo, kde se setkávají milovníci a studenti jógy kteří chtějí prohloubit svou jógovou a meditační praxi. Je tam daný pevný program, který začíná budičkem ve 4:45 (po celém ašrámu se rozezní silný zvon) a končí v 9 hodin večer večerními modlitbami. Den tak byl naplněn cvičením jógy, meditací a různými přednáškami.

Co se týče samotného Rishikeshe, tak ten, jako asi většina měst v Indii, je velmi špinavým a hlučným městem, plným odpadků, lidí žijících na

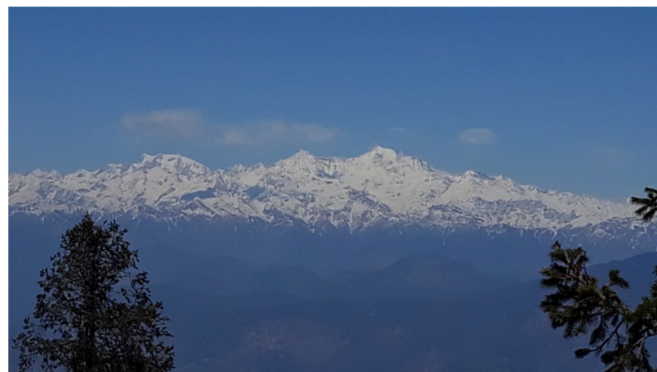
ulici, kde se v tom všem volně procházejí krávy, prasata a opice. Najde se tam ale i tak spoustu zajímavých a krásných míst, když třeba sejdete k břehům Gangy, která je tady ještě překvapivě čistá. Zde se koná řada krásných obřadů, včetně očistných ponorů. Případně je možné navštívit některý z chrámů, kterých je nejen v Rishikeshi, ale v celé Indii opravdu hodně. Ty jsou vždy zasvěceny některému z indických božstev nebo některému z indických duchovních mistrů. V Rishikeshi je také např. slavný ašram Chaurasi Kutia, ve světě známý jako Beatles Ashram, kde se učili meditovat právě členové Beatles. Dnes už tento Ashram bohužel nefunguje, slouží spíše jako turistická atrakce. Já jsem se tam bohužel nedostala, protože jsme přišli pozdě a už nás tam nepustili. Na Ashram totiž navazuje džungle a v podvečer hrozí, že tam narazíte třeba na tygra. Alespoň mám ale důvod se tam vrátit.

Z Rishikeshy jsme podnikli rovněž několik výletů. Jednalo se opět o návštěvu spíše duchovních a energeticky významných míst, povětšinou chrámů a jeskyní v okolních horách. Velmi krásným zážitkem byla cesta do dalšího z ašramů Swamiho Ramy, který se nachází na samotném prahu Himalájí – u městečka Tarakeswar. Tam jsem měla opravdu pocit, že jsem se ocitla v ráji na zemi. Byli jsme obklopeni nádhernou přírodou, majestátními horami, kde se nabízely opravdu nádherné výhledy. Podnikli jsme tam několik túr, setkali se s místními lidmi, pro které jsme byli docela velkou atrakcí, řada z nich v životě neviděla bělocha. Trošku dobrodružné pak bylo například to, že nám v noci na střeše příbytku spala puma. Měli jsme tak zákaz po setmění vycházet, protože se to tam opravdu hemžilo divokými šelmami.

Krásný byl také výlet do města Dehradun, kde jsme navštívili jeden z největších tibetsko-budhistických chrámů. Velkým zážitkem byl pak očistný ponor do Gangy v Sangam Ghat, v Deprayagu. Řeka je v těchto místech opravdu krásně čistá (i když ledová) a člověk si po koupeli přijde jako znovuzrozený. V této oblasti je řeka ještě dost divoká, tak je hojně využívána i pro raftování.

V neposlední řadě zmíním ještě místo Surkanda Devi, což je chrám ležící ve výšce nad 3 000 m. Vede k němu jediná cesta, po které když vystoupáš, tak se ti otevře pohled na Himaláje, což bylo opravdu dechberoucí. Surkanda Devi je posvátné místo, musíš se tak před vstupem vyzout a chodíš tam tak bosa ve sněhu. My jsme měli štěstí, protože bylo opravdu krásné počasí.

Měli jsme vrcholky zasněžených Himalájí jako na dlani.

Co tě zaujalo jako první po tvém přeletu do Indie? Ať už v pozitivním nebo negativním slova smyslu?

My jsme přistávali v hlavním městě Nové Dillí. Při přeletu mě poněkud překvapila poměrně přísná bezpečnostní opatření hned na letišti, v Indii jsem to tak nečekala. Snímali nám otisky všech prstů a také prováděli biometrický scan obličeje. Negativně trochu potom i samotné Nové Dillí, které bylo v 5 ráno zahaleno do celkem silného smogu. To je asi celkový problém v indických městech, je tam velmi hustá doprava a s tím je spojené znečištěné ovzduší. Města jsou celkově velmi špinavá, plná odpadků, a to nejen, že by se občas někde povaloval nějaký sáček od jídla, ale jsou to opravdu hromady odpadků, na kterých doslova žijí lidé a „pasou“ se na nich všudypřítomné krávy. To byl takový smutný pohled. Ve městech žije spousta lidí ve velmi skromných (a to je opravdu jemný výraz), a pro nás Evropany, úplně nepředstavitelných podmínkách bez základních věcí, jako je čistá voda, záchody apod. Některé části měst jsou plné provizorních příbytků, udělaných z čehokoliv, co se namane, od dek, plachet, drátů, kousků plechu. V tom všem žijí celé rodiny, často i s krávy. To bylo opravdu silným zážitkem. Ale i na to si po několika dnech zvykneš a už to tak nevnímáš, navíc po prvotním šoku už převažovala jenom samá pozitiva.

Dostala ses do situace, kdy se výrazně střetly naše a jejich odlišné kultury? Do trapné nebo nepřijemné situace?

Do nějaké úplně extrémní situace jsem se nedostala. Nepříjemné akorát bylo, že když jsi vyšla někam do města, tak za tebou často přicházeli žebrající lidé, včetně úplně malých dětí, třeba ve věku 7 let. A šli s tebou třeba 10 minut a neustále tě prosili o peníze či jídlo. Cizinci jsou jejich častým cílem, protože zpravidla mívají více peněz. Bylo nám doporučeno si toho nevšímat a

nijak nereagovat, že děti z těch peněz stejně nic nemají, ani z případného jídla a že, když dáš peníze jednomu, za chvíli se objeví další. To bylo někdy opravdu těžké a ne vždy jsem vydržela. Pravdou ale také je, že když si někdy někomu dala třeba pár rupií, tak na tebe hleděli, že dáváš tak málo.

Člověk tam ale určitě vnímá všudypřítomné duchovno. Indové jsou silně věřící, všude je spousta chrámů i malých chrámečků či jenom míst zasvěcených některému z indických božstev. Je tak nutné toto přijmout a respektovat a např. se zouvat, když vstupuješ do chrámu nebo na nějaké posvátné místo, což ti v té špíně nemusí být úplně příjemné. Tím, jak v chrámech chodí všichni bosí, je tam poměrně čisto a zvykneš si na to. Potom se nám v jednom menším chrámu v Novém Dillí přihodilo menší faux faux, kdy jsme si nevšimli, že chrám je rozdělen na dvě poloviny - na jedné straně si mohli sedat jen muži a na druhé ženy. Přesla jsem samozřejmě na tu špatnou stranu a vysloužila si pár nepříjemných pohledů. To byl ale jediný chrám, kde jsme se s tímto oddělováním setkali. Velmi rychle si také zvykneš na to, že na chodníku se kromě lidí a motorek (těch je tam ale opravdu hodně) vyhýbáš kravám a tomu, co po sobě zanechávají, musíš tak být neustále v pozoru. Indické ulice jsou opravdu velmi rušným místem, kde máš chvílemi pocit, že ses ocitla na jiné planetě.

*Jaké místo na tobě zanechalo nejsilnější dojem?
A jaké tě naopak velmi zklamalo?*

Nemůžu říct, že by mě nějaké místo zklamalo, a to ani přes ta negativa, jak jsem říkala (odpadky, chudoba, špína, hluk). Oni jsou prostě takto zvyklí žít, ač je to pro nás těžko představitelné. Tyhle obrázky ve mně ale zanechaly silný dojem, kdy si člověk říkal, že by měl být opravdu vděčný za všechno, co má (při návštěvě Indie to pak přestává být otřepaná fráze). Silný dojem (pozitivní) tak na mě zanechala celá Indie a každé místo, které jsme navštívili. Odvezla jsem si odtud opravdu nevšední zážitky, kdy řada z nich je jen těžko zprostředkovatelná.

Mnoho turistů vyznává gastroturistiku - rádi ochutnávají jídlo na ulici atd. Co jsi například zkusila? Co tě nejvíce oslovilo a co ti vůbec nechutnalo?

S gastroturistikou v Indii to pro Evropany není úplně jednoduché, pokud si nechceš přivodit vážnější zažívací potíže. Nám bylo doporučeno nejíst jídlo z ulice a nejíst jídlo, které není tepelně upravené. Snažili jsme se to proto dodržovat. Po

většinu času jsme měli jídlo zajištěno přímo v Ašrámu, tam vařili výborně, výhradně tedy vegetariánské jídlo, maso je tam zakázáno, myslím, že dokonce v celém Rishikeshi (stejně tak jako alkohol). K obědu tak např. vždycky byla polévka, potom rýže se zeleninou, většinou také něco sladkého nebo ovoce. Já jsem se zamilovala hlavně do jejich placek (ciabat), které se podávali téměř ke každému jídlu, často je opékali přímo na ohni. Celkově jsem si indickou kuchyni moc oblíbila, protože je provoněná kořením, je odlehčenější a přináší rozdílné chutě. Když už jsme jedli mimo Ašrám, tak jsme vždy volili prověřenou restauraci, kde jsme se nemuseli bát, že na návštěvu draze doplatíme. Mým oblíbeným jídlem se tak stala např. „dosa“, což je placka plněná zeleninou, sýrem či jen potřená máslem nebo paneer butter masala – smetanová omáčka s kousky sýra, s rýží nebo opět těmi jejich výbornými plackami.

Jaké moudro nebo myšlenku sis odsud přivezla?

Po pravdě řečeno, to se asi nedá do jednoho moudra či myšlenky vtlačit. Je toho hodně, celkově to asi bylo poznání toho, co je v životě důležité a zjištění, jak bych chtěla, aby se můj život ubíral. Kdybych měla ale alespoň jedno vytáhnout, tak se mi líbí myšlenka, která byla vyobrazena u jednoho z chrámů a jejímž autorem je Shri Swami Purushottamananda Ji a která zjednodušeně říká, že to co v životě všichni hledáme, je štěstí. Toto štěstí je však uvnitř každého z nás, což si málokdy (jestli tedy vůbec kdy) uvědomujeme. Zpravidla čekáme, že nás šťastným udělá partner, majetek či sláva apod. Štěstí s tímto spojené sice přichází, ale pouze dočasně. My se většinou trápíme, když o něco z toho přijdeme nebo se nám něčeho z toho nedostává a zapomínáme být šťastní prostě už jen kvůli tomu, že jsme. Možná je to trošku moc filozofické, ale myslím si, že obzvláště v současné době bychom si to měli víc uvědomovat a to štěstí sami v sobě zkusit objevit.

Surkanda Devi

Setkala ses na své cestě s lidmi, kteří tě nějakým způsobem ovlivnili?

To určitě ano. Zejména šlo o učitele z Ašrámu, kteří báječně připravili program, ať už se jednalo o hodiny jógy, dechových cvičení či o přednášky na nejrozličnější témata (např. i ohledně zdravého životního stylu). Díky nim jsem získala hlubší náhled do celé jógy a meditací a zjistila, jak moc přínosné mohou tyto techniky být pro zdraví i celý život. Velmi silným zážitkem bylo setkání se Siddhartou Krishnou, učitelem jógy a komentátorem indických duchovních děl. S ním jsme absolvovali několik přednášek o Upanišádách. Byly to jedny z nejzajímavějších přednášek, jaké jsem kdy v životě zažila. Upanišády jsou poměrně náročnou četbou, nicméně v jeho podání byly skoro pohádkou, což bylo dáno jednak jeho osobností, jeho projevem a hlubokými znalostmi, které dokázal předat i nám, úplným laikům.

Vyhodnocení hospodaření obce za uplynulý kalendářní rok 2019

Obec Osek měla schválený přebytkový rozpočet - příjmy 11 409 800,- a výdaje 8 719 500,- Kč. Skutečnost k 31. 12. 2019 co se příjmů týká 14 210 950,- Kč, ve výdajích se jedná o částku 12 373 040,-. Bylo provedeno celkem 18 rozpočtových opatření.

Obec má u peněžních ústavů zřízeny celkem 3 účty. Finanční prostředky na účtech k 1. 1. 2019 činily 7 376 319,43 Kč a stav k 31. 12. 2019 činil 10 965 566,13 Kč.

Obec čerpala celkem 2 dotace v celkové výši 287 168,- Kč. Další dotace získala na výkon státní správy a na zajištění voleb.

Z Programu obnovy venkova jsme čerpali investiční dotaci na pořízení zahradní techniky. Celkové výdaje na tuto akci činily 445 280,- Kč (267 168,- Kč dotace, 178 112 Kč vlastní podíl). Z Jihočeského kraje jsme obdrželi dotace 20 000,- na projekt Fotografie s příběhem. Dotace se vyčerpal v celé výši.

Přijaté transfery ze státního rozpočtu na veřejně prospěšné práce byly ve výši 48 356,- Kč.

Přijaté transfery v rámci souhrnného dotačního vztahu byly ve výši 1 266 400,- Kč.

Dotace ze státního rozpočtu na zajištění voleb do Evropského parlamentu ve výši 29 000,- Kč, vyčerpano bylo 27 944,-.

Stavby obce v roce 2019

Knihomolka Osek II	9 860,-
Zábradlí k chodníku Osek pod kapličkou	58 534,-

Opravy a udržování obce v roce 2019 – uvedeny jsou jen větší částky

Střecha Jemnice „Hasičárna“	246 187,-
Zateplení obecních bytů Osek – nad hospodou	66 102,-
Střecha Malá Turná „Hospoda Ve Vídni“	197 551,-
Zateplení foukaná izolace Osek DPS	66 923,-
Příjezdová cesta Malá Turná	32 670,-
Veřejné osvětlení Osek u DOZP	40 040,-
Autobusová zastávka Malá Turná	40 944,-
Střecha nad kabinami TJ Osek	238 879,-
ČOV Osek	118 947,-

Ing. Eva Barborková, Jana Moulíková

Příjmy a výdaje v odpadovém hospodářství za rok 2019

Komunální netříděný odpad	112,610 t	275 547,-Kč
Sběrný den – velký kontejner	10,962 t	59 953,-Kč
Tříděný odpad – papír	11,209 t	70 925,-Kč
- plast	14,740 t	93 255,-Kč
- sklo	11,119 t	70 356,-Kč
- nápoj. kartony	0,817 t	5 179,-Kč
- kovové obaly	0,350 t	2 216,-Kč
Pronájem kontejnerů 7 ks (ROS)		14 448,-Kč
Celkem výdaje		591 879,-Kč
Příjmy		
Poplatky od občanů		286 500,-Kč
Odměna od spol. EKO KOM		127 294,-Kč
Celkem příjmy		413 794,-Kč
Rozdil		178 085,-Kč
Odevzdané použité oděvy – TextilEco a.s.	1 411 kg	zdarma

tabulku zpracovala Jitka Brejchová

Hasiči plesali a ženy se nechaly hýčkat

Zimní měsíce a týdny v období příchodu jara bývají velmi bohaté na společenské události. Letos tomu však bylo jinak. Příležitost zatančit si v elegantních šatech se pánům a dámám naskytla jen jedna a jen několik málo dnů před začátkem platnosti zákazu shromažďování ve velkých skupinách se sešly v obecním sále naše ženy u příležitosti oslavy Mezinárodního dne žen.

V pořadí již dvacátý hasičský ples

Členové Sboru dobrovolných hasičů vytáhli ze skříní vycházkové uniformy, uvázali kravaty a společně se svými partnerkami se vydali do sálu obecního pohostinství. Poslední lednový víkend se totiž konal v pořadí již dvacátý hasičský ples. Této společenské akci předcházela ještě jedna tradice – týden před plesem se do ulic vydalo osm členů sboru, kteří dům od domu obcházeli vesnice a osobně zvali všechny obyvatele. Velitel hasičů Jindřich Babor upřesňuje: „Ples se plánuje kvůli termínu a hlavně kapele rok dopředu. Termín je všechna léta stejný, a to poslední týden v lednu. První přípravnou schůzi máme vždy již před Vánocemi. Před plesem se tradičně schází výbor ještě několikrát a domlouváme se na tombole, řízení plesu atd. V sobotu před plesem připravujeme sál a přikupujeme elektroniku. Všechna léta bylo první cenou 120 kg prase. Bohužel to se letos změnilo, kvůli novému zákonu by se výherce musel registrovat jako chovatel.“ Letos byla první cenou v tombole televize, která na konci večera našla svého majitele. Do sálu dorazilo asi sedm desítek hostů. Pan Babor hodnotí ples a vzpomíná: „Ples se vydařil, nálada byla skvělá, každý z tomboly něco vyhrál. Co nám chybělo, byla větší účast. Rádi vzpomínáme na první plesy v Malé Turné. Chodili jsme do lesa na dříví a už v pátek se v hospůdce topilo. Zabrало to celý víkend, ale opravdu rádi na to vzpomínáme.“ Hasičský sbor patří vždy k nejaktivnějším spolkům. Rok je prošpikován jejich ceremoniemi či úklidovými akcemi. Pan Babor přibližuje plány na toto jaro: „Každý rok chodíme uctít památku padlých ve druhé světové válce ve stejnokrojích. V 18 hodin do Velké Turné a v 19 hodin do Oseka. Účast 35 hasičů se v okolí nevidí. V červnu sbíráme nebezpečný odpad (televize, rádia, lednice). Rádi bychom se letos zúčastnili soutěže požárního sportu jako veteráni. Vše bude záležet na průběhu nálezů koronavirem. V obci je zásahová jednotka, má devět členů, školené velitele a strojníky. V letošním roce jsme měli jeden zásah, v loňském roce dva. Závěrem bych

chtěl poděkovat za spolupráci všem hasičům, kteří se akcí zúčastňují, obecnímu zastupitelstvu za podporu, lidem, kteří přispějí na ples, a také si ceníme spolupráce s hasiči z Velké Turné.“

Oslava Mezinárodního dne žen

Alespoň tento jediný den v roce by měla být žena hýčkána a opečovávána – tento názor si i letos opět vzaly za své dámy z Českého svazu žen a připravily odpoledne plné veselí, smíchu, rozhovorů kratších či delších, dobrého pití a jídla. Loni byla novinkou pánská obsluha v podání tří členů SDH a nejinak tomu bylo i letos. Na ženy čekal vyzdobený sál, dobré víno, sladké i slané občerstvení a květina – jak jinak než karafiát (nebyl však červený). Květinu předával všem dámám známý osecký místostarosta Ondřej Klíma společně s mladým poslancem Ondřejem Babkou. Ptáte se, jak se tento rodák z Husince dostal právě do Oseka? Vše vysvětluje starostka Jitka Brejchová: „Na konci loňského roku se mi ozval jeho manažer. Pan Babka měl namířeno do oseckého DOZP a při té příležitosti se chtěl seznámit i se mnou. Během našeho rozhovoru na obecním úřadě jsme se dostali na místní spolky, a když jsem začala mluvit o Svazu žen, hleděl na mě velmi překvapeně. Zdá se, že takové spolky ve větších městech příliš nefungují. Spíše v legraci prohlásil, že by se na jednu z našich akcí rád přijel podívat...no a já jsem ho vzala za slovo. Týden před MDŽ jsem mu zavolala a pozvala ho k nám do Oseka a k mému nemalému překvapení souhlasil a přijel.“ Třicítka žen si poté vyslechla několik písni interpretovaných sedlickým sborem Modrásek a s úsměvem na tváři naslouchaly básním pana Petra Šulisty. Minulý rok totiž nemohl na oslavu přijet a ženám chyběly nejen jeho vtipné dialogy – scénky pro babičku a dceru, které píše „na tělo“ paní Soně Kohoutové a Jitce Brejchové. A protože tyto dvě dámy jsou pro každou legraci, vždy má scénka veliký úspěch. Téměř profesionální výkon podali pánové ze Sboru dobrovolných hasičů, kteří, vyzbrojeni nažehlenými bílými košilemi a motýlky, svědomitě plnili dámám sklenice. Jeden z těchto třech statečných, Ivan Rác, nám řekl: „Letos se akce zúčastnilo méně žen než loni a bylo to vidět na množství vypitého vína. Že jsme lepší než profíci? Toto tvrzení nás těší, ale samozřejmě víme, že to tak není. Děláme to proto, že nás to baví a rádi děláme něco pro obec. Na příští rok bychom možná mohli naplánovat nějakou změnu...uvítáme všechny nápady.“ Na závěr již jen pár slov starostky: „Byly bychom rády, kdyby se akce příští rok zúčastnily také ženy z okolních vesnic, které k nám patří. Budeme se na vás těšit.“

Na zdraví! Vzadu uprostřed stojí pan Ondřej Babka

Lucie Mrkvičková

Soutěž o nejzdařilejší fotografii z novoročního výšlapu má svého výherce

Že je dobré mít po ruce fotoaparát, rozhlédnout se a zachytit malebnou scénérii nebo vyčerpané přátele se svařákem v ruce se potvrdilo účastníkům letos tolik úspěšného novoročního výšlapu. Tato akce mající za cíl protáhnout si těla po vánočním vysedávání u televize, debužirování s rodinou a kamarády a celkově zaslouženém nicnedělání měla totiž dohru. David Andrlík společně s Bohoušem Pajdlou zorganizovali krátce po výšlapu soutěž, ve které měl být vítěz odměněn lahví Tullamore Dew. Rozhlásili tedy, že ten, kdo vytvořil nejzajímavější snímek a pošle jej do soutěže, vyhraje a bude si moci dopřát právě tento mok. „S myšlenkou vyhlášení fotosoutěže přišel David Andrlík, a když jsme si uvědomili, že nemáme žádnou fotku z této akce, s nadšením jsme jeho nápad přijali. Seřadili jsme do přehledu účast v jednotlivých ročnících dle výchozích míst a v sestaveném informačním letáku se nabízel prostor zveřejnit vyhlášení soutěže. Na výzvu reagovali obratem Barborkovi, následovaly fotky od Jitky Brejchové, Zuzky Pajdlové a poslední zásilka dorazila od Ondřejků. Každý autor zaslal průměrně 4 fotky. I když jsme čekali větší „nápor“, děkujeme všem autorům za pěkné snímky. Námětem většiny fotek byly samozřejmě skupiny účastníků, většinou v několika mírných obměnách, v cíli, při evidenci nebo při občerstvení. Všechny vystihovaly dobrou náladu a pohodu. Nyní však nastal problém - jak zaslané fotografie vyhodnotit? Při současné úrovni techniky (fotoaparáty a mobilní telefony) a

námětově velmi podobném zaměření jsme se rozhodli, že nejspravedlivější bude zvolit los. O spolupráci jsem požádal pracovnice obecního úřadu a notářský dohled zajistila paní starostka. Jména čtyř soutěžících jsme vložili do obálky a z "osudí", po chvíli napětí, vylosovali Barborkovi. Paní starostka osvědčila platnost volby, a tak už nic nebránilo předání ceny šťastnému výherci. Příležitost se naskytla hned večer před zasedání zastupitelstva obce. Ještě jednou blahopřejeme a jen doufám, že cena dorazila až k Vojtovi,“ řekl nám Bohouš Pajdla. Vojto, dorazila? „Já i Eva rádi soutěžíme. Láhev samozřejmě dorazila až ke mně, ale vypijeme ji nejspíš v létě na jednom z našich sousedských grilování.“ Všechny soutěžní fotografie můžete najít na stránkách obce, stejně jako množství dalších z nejrůznějších společenských akcí.

Lucie Mrkvičková, Bohumil Pajdla

Opomenuté výročí Druhá část

1.října 1620 dobyli císařští Písek a postupovali na Strakonice. Cestou vyplnili Kbelnici, pobořili kbelnickou tvrz a ta už nikdy nebyla panským sídlem. Další jednotky vyplnili Řepici a nově přestavenou řepickou tvrz, která prý byla tak krásná, že by jí ani panovník nepohrdl, srovnaly se zemí. Část císařské armády cestou na Jemnice vyplnila nový hospodářský dvůr na Nehebce. Budovy vojáci vypálili, zásoby a dobytek rozkradli a čeled, pokud neutekla, pobili. Z cesty od Nehebky je dobře vidět na ves Petrovice a to se Petrovičákům stalo osudným. Také Petrovice rozkurázení vojáci vyplnili, vypálili a muže, snad proto, že se chtěli bránit, zabili. Do konce války byla většina domů znovu osazena, jen krčma ještě v roce 1654 byla „dokonce pustá“. Vojenské „návštěvě“ neušel ani Osek a pravděpodobně hned dvakrát.

Česká armáda už jenom ustupovala. Vláda neměla peníze na žold, najatí vojáci nebojovali s nadšením. Proto už v srpnu česká vláda vyhlásila všeobecnou mobilizaci mužů (tj. šlechticů) od 16 do 60 let. Moc všeobecná mobilizace bojům nepomohla, neboť většina někdejších straníků vyhodnotila poměr sil na bojišti a od prohrávající strany se odvracela. Jen oseký pán Zdeněk Čejka z Olbramovic do války nastoupil a s ním i Joachim Čejka, pravděpodobně jeho nejstarší syn. Oba byli zajati po dobytí Sušice císařskými. Účast osekého pána ve válce byla důvodem vpádu císařských do Oseka. Vyplnili dvůr, zřejmě rabovali ve tvrzi i ve

vsí, ale rozhodná Čejkova manželka Alena Byšická z Byšic vstoupila do jednání s císařským generálem Marradasem a za 3000 kop grošů míšeňských svého manžela vykoupila. Do 6. října 1620 byly jižní Čechy pod vládou císařských. Jen na hradě Zvíkov se opevnila posádka české armády. A zase to byl Zdeněk Čejka, kdo „rebelům na Zvíkově“ pomáhal, zásoboval je potravinami i penězi.

Bitvou na Bílé Hoře první etapa třicetileté války skončila. Dál už se bojovalo mimo naše území. Jen v roce 1631 vtrhlo saské vojsko do Prahy a na více než půl roku ji okupovalo. V letech 1643 a 1645 bylo i naše území předpokládaným bojištěm. Švédská armáda a císařská armáda se sešly u Horažďovic. Oddělovala je jen řeka Otava. Bylo to v zimě a žádné z armád se nechtělo přebrodit řeku. Obě tedy táhly po proudu. Císařští se utábořili na pevném strakonickém hradě, Švédové nocovali v Radomyšli. Odtud přes Osek a Petrovice táhli k Čížové a potom až k Jankovu, kde svedli jednu z velkých bitev. (V Petrovicích se od začátku následujícího století objevuje příjmení Švejda. Je památkou na toto tažení?)

Tím, že se na území Čech jinak víc neválčilo, neznamená, že naši předci válkou nestrádali. Krajem protahovaly vojenské transporty, a pokud neměly dostatek zásob, ukořistily je v okolních vsích. V Písku, Strakonici, Vodňanech byly usazeny stálé posádky a ani ty se nebránily přilepšovat si lupem. Nedělaly si starost, loupí-li na území příznivců císaře, nebo jeho odpůrců. Největším nebezpečím byly tlupy zběhů z obou armád. Zběhové pokojné vesničany zabíjeli a okrádali a nebyl nikdo, kdo by je zastavil.

Lidi soužil nedostatek jídla. Mnoho mladých mužů bylo naverbováno do války, zabaveny byly i koňské potahy. Pole nebyla dobře obdělávána, na vzdálenější pole se poddaní báli chodit, aby se nestali obětí loupežících nájezdníků. Z podvýživy se šířily nakažlivé nemoci. Postavení poddaných bylo velice špatné a ještě ho zhoršovaly konfiskace majetku odbojných stavů a násilná rekatolizace podporovaná vojenskou asistencí.

Odhaduje se, že v Čechách klesl během války počet obyvatel o čtvrtinu až o třetinu. Platí-li tento údaj i pro osecký statek, nikde doloženo není, ale je to pravděpodobné. Válečné škody se v Oseku a okolí podařilo zacelit až v následujícím století.

Jana Vačkářová

Lesy a koronavirus

Vážení čtenáři, občané, sousedé.

Opět jsem dostal příležitost a prostor v Oseckém zpravodaji k tomu, abych Vás seznámil se situací a dopady v obecních, popř. ve všech lesích v souvislosti se zákeřným koronavirem, který v dnešní době sužuje celý svět. V lesním sektoru se vše projevilo či projevuje obdobně jako v celé republice. Čekají nás nedožitelné ekonomicky ztrátové následky. Nejen proto, že odběratelé dřevní suroviny zavírají své zpracovatelské závody, nejen proto, že jsou dnes uzavřeny hraniční přechody, což znemožňuje odbyt dříví a příchod pracovních sil ze zahraničí pro jarní a letní práce v lesích, ale také proto, že se zastavilo vyplácení dotačních titulů a různých jiných projektů v rámci obnovy, výchovy, ochrany a pěstování lesa. Tyto dotace za náhradu škod způsobenou kalamitní situací, byly hlavně určeny pro podporu při obnově poškozených porostů včetně nákupu odpovídajícího sadebního materiálu.

Jak se našich obecních lesů vše dotklo a co je postihlo? Shrnu do několika vět. Začnu pozitivní stránkou a to prodejem dřevní hmoty - především pilařské kulatiny, kterou se podařilo prodat v loňském roce ještě za výhodnou cenu. Palivové dřevo včetně vlákniny, která je dnes neprodejná, obchodujeme v rámci místního regionu s občany za velmi slušné ceny. Část průmyslového dříví, cca 20 m³, si obec ponechala pro vlastní účely, např. pro výrobu altánů a oplocení hřišť. V těchto začínajících jarních dnech jsme využili svého původního genetického materiálu (sazenice z jedlových a dubových vyzvednutých náletů) a zalesnili jsme téměř všechny stávající holiny. Tímto jsme ušetřili za drahý sadební materiál, kterého je dnes nedostatek, a vnesli jsme do našich lesů opět dřeviny geneticky vhodného původu. Negativní stránkou věci je žádost o dotace na náhradu škod za prodej dřevní hmoty způsobené kůrovcovou kalamitou ve výši 70 000,- Kč, kterou jsme podali na MZe v lednu před vypršením stanoveného termínu pro podání, ale odezva zatím žádná.

Musíme doufat, že se vše v lepší obrátí a pandemie odezní co nejdříve, pokud to půjde s co nejmenšími následky, protože nás čeká v letních a podzimních měsících opětovný boj s kůrovcovou kalamitou. Je nutné zachránit alespoň torza lesů a obnovit je, protože bez nich se člověk neobejde.

O. Klíma, místostarosta

Den otevřených dveří v Rodinném centru Montessori zahrada

Na úterý 28.1. 2020 jsme se velice těšili. Konečně jsme mohli otevřít dveře a přivítat první návštěvníky. Předcházelo tomu však několik měsíců intenzivní práce - vymalovat, vybrat správně zelený koberec (abychom i uvnitř měli pocit, že sedíme na jarní travičce), položit do jídelny protiskluzovou dlažbu, vyrobit šatní paravan a kuchyňskou linku vysokou akorát pro děti, smontovat skříňky, stolečky a židličky...nakonec doplnit všechny police správnými pomůckami, tácy, košíčky, mističkami, džbánky a pověsit obrázky...

Pro děti jsme připravili spoustu aktivit z různých Montessori oblastí - děti přendávaly vodu pomocí houby, zjišťovaly, jaké předměty jsou magnetické, vyzkoušely si krájení zeleniny s použitím speciálního krájítka, mazaly si pomazánku na pečivo, roztočily ozubená kolečka, otiskávaly stopy zvířat, společně jsme si vyzkoušeli pomalou chůzi i běhání po elipse a na závěr Magdalí zahrála na kytaru a všichni jsme si spolu zazpívali několik písniček.

Odměnou nám pak bylo, že se dětem vůbec nechtělo domů.

Domluvili jsme se, že jakmile bude teplejší počasí, vyrazíme společně na náš první výlet či výpravu do okolí. A moc se těšíme, až bude zkolaudováno a budeme s dětmi v našem Centru každý den.

Mezi dětským švitořením zbyl i prostor pro dotazy rodičů:

- Jak budou dohromady fungovat dvouleté a šestileté děti?

Pro dvouleté děti je Montessori oáza od pondělí do středy, čtvrtky a pátku je Lesní klub zaměřen na výlety, výpravy do přírody, pokusy, angličtinu, vaření, přičemž děti od 3 do 6 let samozřejmě mohou chodit od pondělí do pátku. Prostor je navíc členěný na menší část, kde je zázemí pro 2-3leté děti, uzpůsobené jejich potřebám, a na větší prostor pro děti od 3 do 6 let.

- Co jsou dílničky?

Je to setkávání maminek s dětmi, vždy jedno odpoledne v týdnu, příprava na budoucí docházku - děti se seznamují s prostředím, s

pomůckami, s průvodci - a to dětem umožňuje následný bezpečný start v novém prostředí.

- Musí dítě mluvit a být bez plenek, aby mohlo chodit do Montessori oázy?

Není to nutné. Je potřeba, abychom znali dorozumívací signály dítěte. Co se týče plen - jsme tu pro dítě a navíc - děti rády napodobují ostatní děti, tudíž se rychle naučí používat toaletu.

- Lze chodit pouze na dopoledne?

Přesně tak. Jak to mamince a dítěti vyhovuje.

- Jak potom dítě zvládne přechod do normální školy?

Dítě z Montessori prostředí je samostatné, sebevědomé, zvědavé, umí se o sebe postarat, vyjádřit názor... Samozřejmě je lepší, když navštěvuje školu, kde jsou tyto vlastnosti ceněné a vítané. Ale má zdravý základ, na kterém může stavět celý život v jakémkoliv prostředí.

- Je pravda, že se v Montessori prostředí skoro nemluví? Budou mít děti dost pohybu?

V Montessori prostředí se mluví, zpívá, sdílí, debatuje.. Ale zároveň jsou děti vedeny k tomu, aby respektovaly druhé a nerušily je při činnosti, aby se chovaly klidně a tiše. Na druhou stranu nás čekají pohybové hry na elipse, kde děti mohou vybit energii, běhat i tancovat.

- Je Montessori přístup o tom, že si děti mohou dělat, co chtějí?

Děti si mohou vybrat činnost, které se ten den budou věnovat (ale zároveň zacházejí s pomůckou ohleduplně a po skončení pomůcku uklidí na určené místo), mají možnost neúčastnit se společných aktivit a třeba jen pozorovat (zároveň nesmí rušit), svačí, až když mají hlad (v jasně vymezeném časovém rozmezí), můžou omylem něco rozlít, vysypat...chyba je povolena, jelikož není chybou, ale zkušeností (ale vědí, že je třeba po sobě zamést, vytřít, uklidit), děti, které při polední pohádce neusnou, se mohou věnovat klidným a tichým aktivitám, aby nerušily spáče...

Takže ano. Děti mají svobodu dělat to, co potřebují ke svému vývoji a pomáhají jim v tom jasně daná pravidla, která se učí respektovat a dodržovat.

- Budete taky chodit ven?

Každý den! Příroda je nejlepší učitel a je třeba využít každé chvíle - dokud nám ještě stromy rostou a tráva se zelená. Navíc máme v plánu od jara do podzimu trávit každý pátek venku v Montessori zahradě v Oseku.

- Jaké další akce Montessori zahrada pořádá?

Plánujeme různé besedy s rodiči, přednášky na zajímavá témata, společné výlety a víkendové akce v Montessori zahradě v Oseku a letní příměstské tábory.

Michaela Medová

Křížek na památku padlého Františka Diviše

Na konci Malé Turné u polní cesty směrem na Petrovice najdete památné místo věnované mému pradědovi Františku Divišovi, který padl v 1. světové válce.

František pocházel z domku č. 11 (žil tam již jeho dědeček František narozen v roce 1764 a otec Václav). Praděda se v domku narodil 21. 1. 1881 a vyučil se zedníkem. V roce 1902 nastoupil vojenskou službu k 11. pěšímu pluku do Písku. 26. 7. 1914 byl v rámci mobilizace odveden a záhy odjel do Srbska na frontu. V roce 1915 byl vážně zraněn a z vojny propuštěn. Přesto v dubnu 1916 musel znovu narukovat, tentokrát do Itálie. V Itálii v roce 1917 po několika těžkých bitvách u Soče obdržel bronzovou a stříbrnou medaili za statečnost. U svého pluku byl naposledy spatřen 19. srpna 1917, poté byl nezvěstný. Zřejmě zahynul u Soče nebo u Carporetta, kde probíhaly těžké boje rakousko-uherské armády proti Italům. Za mrtvého byl prohlášen v roce 1919.

V roce 1920 zasadila jeho manželka Alžběta na svém pozemku zvaném „cípek“ 3 břízy a kněz z radomyšlské farnosti vysvětil křížek na památku Františka.

Křížek jsem v roce 2018 restauroval a zaevidoval pod Ministerstvo obrany jako válečný hrob. Na místě přibýlo ještě několik kamenů, na kterých najdete fotku rodiny Františka Diviše ze začátku roku 1916 (s manželkou Alžbětou a dvěma syny), dále známou báseň z 1. světové války „Na flanderských polích“.

Když budete mít cestu kolem, na chvíli se zastavte, posadte se na lavičku a vnímejte energii, která vyzařuje z tohoto památného místa.

Milan Smolík, pravnuček Františka

Příběhy skryté pod rouškou

Bojovníci či vojáci v první linii – tak jsou v posledních dnech a týdnech označováni lékaři a zdravotníci. Pracují tvrdě, mnohdy bez oddychu, dělají rozhodnutí v situacích, které jsou pro ně zcela nové a bezprecedentní. Spoléháme na ně. Na koho se mohou však spolehnout oni?

Vždy usměvavá lékařka **Jana Andrlíková**, která žije v Oseku se svou rodinou již 13 let, pracuje na plicním oddělení ve strakonické nemocnici. Vypráví svůj příběh o tom, jak ona a její kolegové svádějí svůj boj s větrnými mlýny – s onemocněním, na které dosud neexistuje prověřený lék.

Život každého z nás provázejí určité společenské rituály. Projdeme-li jedním, dostaneme se na cestu k dalšímu. Jedním z těch nejvýznamnějších je bezesporu maturitní ples jako ukončení éry bezstarostna a navazující „zkouška dospělosti“. Co když ale nastane situace, kdy nevíte, jestli se maturitní zkouška vůbec uskuteční a je vám odepřen i již zmiňovaný večer plný elegance a zábavy? **Iva Klímová** ml., talentovaná flétnistka z Oseka nám odhaluje své pocity nejistoty, smutku, ale také stále přetrvávající naděje.

Zákaz vycházení a styku s rodinou, přáteli i všemi ostatními může být pro běžné rodiny situace sice nepříjemná a omezující, ale proveditelná. Jak může toto nařízení vypadat v praxi uvnitř instituce, která poskytuje domov 130 klientům, pro které je řád a pevný harmonogram mnohdy jedinou jistotou a která zaměstnává 150 dalších osob? Na tuto a další otázky odpovídal ředitel DOZP v Oseku **Mgr. Jan Hájek**.

Příběh první: Bojovnice v bílém

MUDr. Jana Andrlíková

Pocházím ze Strakonice (nejprve jsme s rodiči bydleli ve městě, pak na Podsrpu) a v Oseku pobýváme s manželem Davidem a dětmi Adamem a Evou od roku 2007. První stupeň základní školy jsem strávila na "Poděbradce", druhý stupeň jsem absolvovala v matematické třídě na "Dukelce". Potom jsem se prokousala přírodovědným oborem na strakonickém gymnáziu a nakonec jsem vystudovala 1. lékařskou fakultu UK v Praze. Atestaci mám z interního lékařství a pneumologie - ftizeologie. První jsem skládala v roce 2003 v Českých Budějovicích, druhou v roce 2012 v Praze. Nyní působím na plicním oddělení ve Strakonici, převážně na lůžkové části - pouze jednou týdně jezdím do plicní ambulance do Blatné a dle potřeby sloužím LSPP. Jako malá jsem chtěla být herečkou nebo zpěvačkou, pak učitelkou a magistrou v lékárně. Pro povolání lékařky jsem se rozhodla až na gymnáziu.

Informace o koronaviru mě neznepokojovaly, dokud byl jeho výskyt daleko. Když se objevily první případy v Itálii a Německu, bylo jasné, že nás epidemie nemine, ale pořád jsme očekávali něco jako chřipku. Opravdu znepokojená jsem začala být v neděli po MDŽ, když jsem dopoledne při vaření poslouchala zprávy...to už bylo jasné, že jde o tuhé. Další znepokojivý moment přišel ve středu 25.3, kdy se objevila nákaza poprvé i na našem oddělení – a dokonce u mé pacientky. V nemocnici jsme hlavně v nejistotě - téměř všichni, kteří se objeví v naší ambulanci či na našem oddělení, mívají teplotu, kašel a dušnost. Do ČB ale nemůžeme hned poslat každého - pacienta musíme nejprve vyšetřit, při podezření na COVID-19 provést výtěr a čekat na výsledek, což nyní trvá 4-6 hodin, předtím to ale bylo mnohem déle. Někoho si troufneme pustit do výsledku domů, ale někoho musíme vzhledem k jeho zdravotnímu stavu hospitalizovat. A pak se může ukázat, že je dotýčný pozitivní, jako tomu bylo právě předminulou středu. Navíc nikdo neví, kolik takových pacientů nakonec bude a každé podezření vyžaduje spoustu ochranných pomůcek, kterých je zatím pořád málo. Zakázané návštěvy a uzavřený areál nám zdravotníkům vůbec nevadí, pro hospitalizované a jejich příbuzné je to ale stresující. Chovat se snažíme pořád stejně, nestresovat ostatní, spíše se podpořit. Občas také vtipkujeme, ale určitě v sobě všichni máme strach z toho, co nás čeká. Zatím pracujeme, jak jsme zvyklí, ale změny čekáme - nejspíše bude vyčleněno speciální oddělení pro pacienty s podezřením na COVID-

19, kteří vzhledem ke svému stavu nemohou na výsledek čekat doma. Jako plicní lékaři bychom se tam určitě personálně podíleli. To by samozřejmě znamenalo například práci ve stanovených týmech nebo nestandardní pracovní dobu (v obleku bez možnosti se najíst, napít či odejít na WC se nedá vydržet pro nás běžných 8-12 hodin). Vše je ale zatím v jednání.

Jestli mám někdy myšlenky na to, že bych práci změnila? Občas si jinou práci přeji (například být o prázdninách učitelkou), ale zrovna teď to беру tak, že jsme prostě zdravotníci a podle toho se k tomu musíme postavit. A při šití roušek jsem pochopila, že bych se i těžko užívala něčím jiným, jako třeba švadlenou. Lidé se určitě bojí všude, nejen ve Strakonici, to je nyní normální. Na druhé straně díky tomu v naprosté většině chápou a respektují veškerá opatření ve zdravotnictví (například v době chřipky se nám po oddělení pořád trousily návštěvy a nenechaly si domluvit, teď s tím nemáme problém, všichni mají roušky atd.). Odběrové testovací centrum zde funguje týden, ale zkraje byly výtěry odváženy do ČB, od minulého úterý se i vyšetření provádí u nás ve Strakonici. Tím by se samozřejmě měli ve větším množství a rychleji zjišťovat pozitivní pacienti se všemi následujícími opatřeními (karanténa, u těžších případů hospitalizace na infekci v ČB, "trasování").

S rodinou chodíme alespoň na procházku kolem Oseka, když je hezky, jsem na zahradě a zkoušela jsem také šít roušky. Nic moc jiného se nyní ani dělat nedá, v televizi a na internetu pořád kolují jen informace o koronaviru a na čtení knížek se teď nedokážu soustředit. Minulý měsíc jsme přišli o ples, koncert a osecký blešák, ale vnímám to tak, že se bez podobných aktivit dá nějakou dobu vydržet. V létě nepočítám s dovolenou. Člověk to také přežije, ale dlouhodobě by mi právě cestování docela chybělo. Našich dětí je mi líto - těší se do školy! Evča má prý vše pod kontrolou, ta si moc radit nenechá a Adamovi se snaží pomáhat David (na technické věci a rysy nejsem ta pravá). Já teď spíše zařizuji nákupy a vaření.

Příběh druhý: Maturantka – nematurantka

Iva Klímová ml.

Studuji hru na příčnou flétnu na konzervatoři v Českých Budějovicích. Na tento nástroj hraji asi deset let. Jako malá jsem si prý neustále něco zpívala a pobrukovala, proto mě rodiče přihlásili

do ZUŠ v Blatné. Pan učitel asi poznal, že jsem muzikálně docela nadaná, a začal mě posílat na nejrůznější soutěže. Za jeho vedení jsem mu velmi vděčná. Asi od šesté třídy na základní škole jsem měla v hlavě nápad zkusit konzervatoř. No a v deváté třídě, když jsem se měla rozhodnout, už jsem měla jasno. Moji rodiče také hráli na nástroje, když byli mladí, ale už se tomu nevěnují. Dědové z obou stran se ale věnují hudbě ještě teď. Jeden hraje na harmoniku a zpívá a druhý hraje na klarinet.

Každý týden máme na konzervatoři minimálně dva koncerty, na které se přihlašují žáci školy. Já hraji přibližně třikrát nebo čtyřikrát za půl roku podle toho, jestli se připravuji na nějakou soutěž nebo zrovna na maturitu. Jednou za rok je koncert nejlepších sólistů a souborů konzervatoře v kostele sv. Anny a tam jsou rovnou dva konkurzy, kterými musíme projít. Tento školní rok jsem se tam konečně probíjela i já. Na soutěži jsem byla v Ostravě, v Teplicích a minulý rok v Pardubicích. I díky soutěžím se můžete dostat do paměti různým profesorům z vysokých škol. Za svůj největší úspěch považuji úspěšné zvládnutí mezinárodních mistrovských kurzů na JAMU v Brně a zvládnutí závěrečného koncertu účastníků kurzů. Říká se, že umělci jsou bohémové, nic neřeší, flegmatici. Sebe bych bohémem rozhodně nenazvala a flegmatikem už vůbec ne. I když tyto dvě vlastnosti jsou pro hudebníka ideální, já je bohužel nevlastním, a tak se v průběhu studia snažím pracovat také s mojí psychikou. Kdyby byli všichni hudebníci stejní, byla by to pěkná nuda.

Okamžik, kdy jsem se dozvěděla o zrušení našeho maturitního plesu, se zapomenout nedá. V tu chvíli mělo naše oddělení dřevěných dechových nástrojů seminář ve velkém sále a bylo asi tři čtvrtě na deset, když všichni z našeho ročníku začali z ničeho nic psát do naší facebookové skupiny. Zvedla jsem mobil a podívala se, co se děje. Když jsem tu zprávu viděla, nechtěla jsem tomu věřit. Prostě to nešlo. Vyletěla jsem ze sálu jako střela, ani jsem se neomluvila, bylo mi to jedno. Kdybych tam zůstala být jen o chvíli déle, bylo by tam asi jezero z mých slz. Zamířila jsem rovnou za mými spolužáky a šli jsme to okamžitě řešit do budějovického Metropolu, kde měl maturitní ples probíhat. Měli jsme nacvičené předtančení, nástup i půlnoční překvapení. Na ples jsme vybírali peníze od začátku třetího ročníku. Měli jsme už zaplacený sál, kapelu, agenturu, moderátora a hlavně spousta spolužaček měla půjčené šaty, takže ten, kdo si šaty nekoupil, ale půjčil, přišel o docela dost peněz. Doplatili jsme vlastně na to,

že konzervatoř má tradičně ples jako poslední a uzavírá sezonu. Bude se ples konat? Nevíme, ale s Metropolem jsme se domluvili na náhradním termínu, který by byl v půlce června. Doufejme, že do té doby zakazy pominou.

A zkouška z dospělosti? Dostáváme emaily od učitelů, ale víceméně nám všichni zadali samostudium. Snažím se každý den udělat alespoň něco - procházím si jednotlivé otázky, dělám rozbor textů, zkouším didaktické testy. Maturita měla začít už 8. dubna, a to písemnými pracemi z českého a anglického jazyka. Poté měly následovat ročníkové zkoušky z hlavního oboru, tedy z flétny, kde vám řeknou, jestli vás pustí k maturitě nebo ne, a na konci dubna měla probíhat maturita z hlavního oboru. Pak následuje ústní zkouška z češtiny a angličtiny, další ústní zkouška z dějin hudby a nakonec z hudební teorie, která je rozdělena na dvě části - harmonie a hudební formy. Maturita měla končit koncem května. Jelikož jsem líná a dost ráda prokrastinuji, bylo by pro mě mnohem lepší být ve škole na hodinách, sedět v lavici, poslouchat a zapisovat si poznámky. To teď ale není možné, musím se s tím nějak vypořádat. Se spolužáky komunikujeme přes Facebook, posíláme si vyplněné otázky, voláme si (někteří). Myslím, že kdyby měly maturity proběhnout až v září, narušil by se celý systém, který je zaveden. Kdybychom maturitu skládali v tomhle školním roce, bylo by vše posunuté a je možné, že bychom do školy chodili i v červenci. Uvidíme, jak to Ministerstvo školství vymyslí, zatím se na zkoušku připravuji a počítám s tím, že bude ještě v tomhle školním roce. Doma ráda hraji na flétnu, i když to je povinnost. Také ráda kreslím, uklidňuje mě to a vždy si tím vyčistím hlavu.

Příběh třetí: Jak jsme museli zavřít brány

Mgr. Jan Hájek

Naším cílem je chránit klienty v zařízení a k tomu směřují všechna naše opatření, stejně jako jednání a chování zaměstnanců. Byl vyhlášen zákaz návštěv a odjezdy klientů domů. Hygienická opatření jsou samozřejmostí a pohyb klientů po areálu, zejména v parku, podporuje jejich kondici a pohybem se mohou odreagovat. To, že byly zavřeny školy, se dotýká i některých našich klientů. Do Praktické školy ve Strakoniciích jich dochází hned několik. Ti jsou teď „doma“ a dostávají domácí úkoly. Další klienti, kteří jsou zaměstnáni u OÚ Osek a organizace Martin – pražirna kávy v Drahoně a Sedlci, jsou také doma. Nikdo z našich zaměstnanců zatím se svými dětmi doma nezůstal, vždy se našlo nějaké řešení. Za to jim touto cestou děkuji. Vzhledem k tomu, že máme velkou nemocnost (není to COVID19), došlo k určitým úpravám, zajišťujeme služby, jak jen to jde. Je omezen chod aktivitací, ale na jednotlivých odděleních společné činnosti probíhají. Většina klientů spadá do seniorské kategorie, s čímž je spojena potřeba častých lékařských ošetření. Máme velmi dobrou spolupráci s MUDr. Marešovou, která i v této době ordinuje v zařízení. Některá opatření jsou pro klienty jistě nemilá, ale je nutné s nimi o všem mluvit, být transparentní, nic jim nezatajovat, předávat jim informace a chtít nebo zajímat se o jejich názor na tuto situaci. Všichni sledují televizi a potom následují dlouhé diskuze. Další dobrá metoda je změnit téma a bavit se o něčem jiném, což u některých klientů velmi dobře funguje. Zařízení DOZP Osek je příspěvková organizace Jihočeského kraje. Jsme v kontaktu s vedením, dostáváme od nich informace a v zařízení máme také svůj „krizový štáb“, který je velmi flexibilní, operativně se scházíme a je radost takto spolupracovat. Chtěl bych říct, že chování, jednání a ochota zaměstnanců je na velmi vysoké úrovni. A platí zde přísloví – V nouzi poznáš přítele. Jsem velmi mile překvapen a děkuji. Já sám v tuto chvíli nepostrádám kino, divadlo, restaurace...nic takového. Nejvíce mi v současné situaci vadí neochota lidí akceptovat a dodržovat daná pravidla. Relaxovat a zbavit se stresu mi pomáhá nějaký pohyb, dobrá nálada, dobré víno a spánek, se kterým nemám žádný problém. Hlavně si nepřipouštět, že nějaký problém může být...

Lucie Mrkvičková

Vážení spoluobčané,

byla jsem požádána (což mě velice potěšilo), abych přispěla receptem na domácí pečivo. Obzvláště teď, kdy se spousta lidí snaží z hygienického hlediska vyhnout nakupování nebaleného pečiva, je výhodou umět si upéct pečivo domácí. Na internetu najdete mnoho receptů na domácí pečivo z droždí nebo z kvásku. Protože pečení z droždí zná jistě každý a já bych zde nerada (s ohledem na autorská práva) prezentovala veřejně cizí recepty, dovolila bych si přispět vlastním receptem na chleba z kvásku, který jsem nazvala Petrovický pivní chléb. Základem pečení z kvásku je kvásek. Ten si buď vyrobíte (postup najdete na internetu) nebo požádáte o trochu kvásku někoho, kdo jej vlastní. Doporučuji vyhledat si kváskovou mapu, kde najdete někoho, kdo kvásek má a byl by ochoten se o něj podělit ve vašem okolí. Pokud už kvásek máte, tak hurá do toho!

Kvas: 30 g žitného kvásku

150 g žitné chlebové mouky

150 g vody

V míse smícháme 150 g žitné chlebové mouky se 150 g vody (pokojové teploty) a 30 g kvásku. Misku s kvasem dáme do igelitového sáčku, aby kvas neoschnul, a necháme zrát cca 12 hodin v pokojové teplotě na lince.

Těsto: kvas

310 g pšeničné hladké mouky

200 g 10 světlého piva

10 g soli

5 g drceného kmínu

Po 12 hodinách odebereme z vyzrálého kvasu 30 g (na příští pečení) a uložíme si ho do lednice. Do zbylého kvasu přidáme mouku, pivo, sůl a kmín. Vše zamícháme stěrkou. Na těsto v této fázi nedoporučuji sahat rukama, nebo se k němu přilepíte. Takto hotové těsto vložíme i s miskou do igelitového sáčku a necháme 1 hodinu zrát. V průběhu této hodiny je dobré těsto ještě několikrát propracovat stěrkou. Po hodině zraní si těsto vyklopíme na pomoučený vál a začneme ho překládat, nejprve stěrkou, poté rukama. Na internetu můžete najít videonávod, jak na hnětení

a překládání chlebového těsta. Těstu dáme potřebný tvar (kulatý nebo oválný) a uložíme do moukou vysypané ošatky na kynutí chleba „ošklivější“ stranou nahoru. Ošatku i s těstem vložíme opět do igelitového sáčku a necháme cca 2 hodiny kynout při pokojové teplotě. Po 2 hodinách vložíme do trouby dva plechy. Jeden na chleba, druhý na horkou vodu na vytvoření páry (kdo má parní troubu, tomu druhý plech odpadá). Troubu nastavíme na spodní i horní ohřev a na teplotu 250 C. Když je trouba nahřátá na požadovanou teplotu, položíme na ošatku s vykynutým těstem pečící papír a nějaké kuchyňské prkénko, pomocí kterého ošatku otočíme a chléb vyklopíme na pečící papír. Chléb potřeme vodou a pečící papír s chlebem stáhneme z prkénka na horní rozpálený plech v troubě. Na spodní plech nalijeme vařící vodu, čímž vytvoříme páru a okamžitě troubu zavřeme. Po 10 minutách pečení na 250 C otevřeme troubu a vyndáme plech s vodou. Snížíme teplotu na 200 C a dopékáme dalších 25-35 minut. Poté chleba vyndáme z trouby, položíme ho na mřížku, aby k němu mohl vzduch ze všech stran, a necháme ho takto 2 hodiny chladnout a pracovat. Po 2 hodinách je už nutné chleba jenom sníst. Dobrou chuť!

Irena Havlová

Sport

Pálky, míčky a poháry

Počasí bylo takové, že by ani psa nevyhnal. To ale nadšencům, kteří se letos přihlásili k účasti na v pořadí již třetím turnaji ve stolním tenise, ani trochu nevadilo. Druhou únorovou sobotu je vítal vyhrátý sál obecního pohostinství, ve kterém byly

připraveny tři ping-pongové stoly a dostatečná zásoba míčků. Účastníci, kterých bylo letos 32, se po rozlosování rozhodli rozehrát a už v té chvíli bylo jasné, že ten, kdo vyhraje, si to bude muset opravdu tvrdě vybojovat.

Místních dam, i těch z blízkého okolí, se letos přihlásilo deset a los jim tak určil místo v jedné ze dvou skupin po pěti. Pánů bylo 22 a musely být vytvořeny čtyři skupiny (dvě z nich s pěti hráči, dvě další se šesti). Označení „pán“ se však příliš nehodilo pro dva odvážlivce – Patrika Strnada a Daniela Stiebera. Jedná se totiž o dvanáctileté chlapce základní školou povinné, kteří sebrali odvahu a vrhli se do turnaje s obrovskou vervou. Jejich výsledky byly výborné, Patrik se umístil na celkovém 7. místě a Daniel dokázal ve výsledkovém žebříčku přeskočit 8 protihráčů, kteří byli o dvacet i třicet let starší než on (14. místo). Kromě Osečáků měli svá želízka v ohni také Rohozná, Petrovice, Láz a Radomyšl. Nejsilnější zastoupení co do počtu členů jedné rodiny měli letos Novotných – turnaje se zúčastnili sourozenci Aleš, Luboš a Petra a přidala se i Alešova dcera Anežka. „Prvotní nápad vzešel od Aleše a Anežky. Nelenili jsme a dali jsme echo i Lubošovi, který se k nám rovněž přidal. Nápad byl skvělý i proto, že jsme se sešli a strávili spolu odpoledne. Na turnaji jsme byli poprvé a určitě ne naposledy. U někoho intenzivní trénink proběhl poslední týden před turnajem ve velmi amatérských a stísněných podmínkách – z kuchyňského stolu se stal ping-pongový stůl jako za našich školních let. Někdo si šel jen tak zapíkat do hospůdky a někdo netrénoval vůbec,“ řekla Petra Chylíková (roz. Novotná).

Během pěti hodin lítých bojů byly k vidění povedené smeče, točené míčky, nadšené výkřiky i obličeje zračící zklamání. Během maratónu zápasů hráči promýšleli taktiku, diskutovali se soupeři a doplňovali energii něčím malým k zakousnutí (někteří z nich vychlazeným pivem). Veškeré dění bedlivě pozoroval pan Pavel Mrkvička st., který jako zástupce oddílu stolního tenisu TJ Osek turnaj vedl stejně jako v předchozích ročnících. Kategorie žen neměla letos překvapení. Vyhrála Jana Čejková z Radomyšle, která se na nejvyšší stupeň vítězů vyšplhala i v loňském turnaji. „Loni jsem držela pátku poprvé po deseti letech, byla jsem velmi překvapená, že jsem turnaj vyhrála. Letos jsem do Oseka přijela po dopoledním turnaji ve volejbale a síly ubývaly. Když jsem se dozvěděla, že ve finále budu hrát proti Evče (Barborkové), v duchu jsem si řekla: ‘Tak a je to v háji, tu neporazím’. První set jsem vyhrála jednoznačně já, ten druhý ale ona a v tu chvíli jsem si myslela, že už nemám šanci. Nechala jsem tedy hře volný

průběh a čekala na její chyby. Naštěstí pro mě jich udělala ve třetím setu dost.“ A jak finálový zápas vnímala stříbrná Eva Barborková? „Jana je výborná hráčka a bylo mi potěšením proti ní hrát. Taktiku jsem měla jedinou: mít na konci setu o dva body více než protihráčka. Mou největší chybou byla nervozita, ta způsobila spoustu nevynucených chyb.“ Na rozdíl od ženské kategorie, v té mužské pohár pro vítěze putoval do jiných rukou. Vítězem se stal Jan Varaus z Lázu, který v napínavém finálovém zápase porazil loňského vítěze Pavla Mrkvičku ml. Jan se pravidelně účastní turnaje ve Velké Turné a letos si vyzkoušel i ten na Dubí Hoře. „Cesta oseckým turnajem nebyla vůbec snadná. Na první pohled bylo vidět, že hráči nedrží pátku v ruce poprvé. Nejtěžší zápas byl určitě ten finálový. Pavel hrál velmi dobře a zápas byl velmi vyrovnaný. Hráli jsme rychlou a svižnou hru, což mi sedí, ale i tak jsem žádný bod nedostal zadarmo. V Lázu poctivě trénujeme a doufám, že příští rok formu ještě více dopilujeme. Touto cestou bych rád poděkoval organizátorům akce a budu se těšit na příští ročník,“ vzkázal Jan. Pavel Mrkvička ml. turnaj zhodnotil následovně: „Je pravda, že letošní turnaj měl kvalitnější účast. Také počet hráčů byl vyšší a tím pádem byla těžší i obhajoba titulu. Je vidět, že se turnaj v Oseku ujal a každý, včetně mě, se na další ročník těší a připravuje. A k letošnímu finále bych snad jen podotkl, že vyhrál ten nejlepší.“ Přijďte si příští rok zahrát i vy.

Výsledky

Ženy

1. Jana Čejková
2. Eva Barborková
3. Lucie Andrejův
4. Alena Šmejkalová
5. Petra Chylíková

(6. Jana Andrlíková, 7. Vendula Stieberová, 8. Jitka Brejchová, 9. Míša Kovářová, 10. Anežka Novotná)

Muži

1. Jan Varaus
2. Pavel Mrkvička ml.
3. Ondřej Hric
4. Václav Kovář
5. Stanislav Koblih

(6. Bohuslav Brabec, 7. Patrik Strnad, 8. Marek Votava, 9. Pavel Stieber, 10. Adam Andrlík, 11. Josef Beneš, 12. Jiří Beneš, 13. Martin Kubelák, 14. Daniel Stieber, 15. Vojtěch Barborka, 16. Luboš Novotný, 17. Tomáš Vávra, 18. Jiří Tomeš, 19. Varaus Jiří, 20. Pavel Strnad, 21. Aleš Novotný, 22. David Andrlík)

Lucie Mrkvičková

Zleva: Jitka Brejchová, Pavel Mrkvička ml., Lucie Andrejův, Jana Čejková, Eva Barborková, Pavel Mrkvička st., Jan Varaus, dole Ondřej Hric

Osecké fotbalové jaro 2020

Příprava na jarní část soutěže odstartovala 14. ledna tréninky v hale a pokračovala na umělé trávě ve Strakonici. Součástí přípravy bylo i zimní soustředění mužů, které proběhlo jako každoročně v Sušici od 30. ledna do 2. února. Áčko odehrálo pět přípravných zápasů s týmy ze Sušice, Prachatic, Žichovic, Tochovic a Semic. Béčko odehrálo přípravu se Svěradicemi, Bavorovem a Semicemi B. Zimní přípravu absolvovala i naše mládežnická družstva mladší přípravky, mladších žáků i dorostu. Všechna trénovala dvakrát týdně v naší sportovní hale a zúčastnila se turnajů pořádaných obcí Osek.

Jarní mistrovská část měla začít 14. března, bohužel kvůli koronavirové pandemii byly všechny soutěže pozastaveny a nad celou jarní částí visí velký fotbalový otazník.

V obou mužských týmech nedošlo k žádným hráčským změnám. Novým trenérem béčka se stal Václav Mrkvička ml. Bohužel po tragické události v lednu nás opustil hráč, brankář a skvělý kamarád David Přibyl ve věku pouhých dvaadvacet let. Pro celý klub to byla velká rána. I když s námi strávil pouze půl sezóny, zůstane v našich srdcích již napořád.

Tento rok se dočká náš klub 60 let od svého založení a toto bychom s vámi se všemi chtěli oslavit dne 18. července t.r. na hřišti v Oseku, kde bude po celé sportovní odpoledne připraveno několik zápasů naší omladiny, ale také zápasy mužů. Nebude chybět ani doprovodný program pro děti a celým odpolednem bude provázet slovem i hudbou František Mareš.

Inzerce

AUTODOPRAVA
Luboš Ondřík
ZEMNÍ PRÁCE

Vozy s hydraulickou rukou, nákladní vozy bez HR.
Zemní a výkopové práce

 Tel.: 731 885 913

Disponuji následující technikou:

Nákladní vozidlo Scania 6x4, třístranný sklápěč

Nákladní vozidlo Scania 6x4 s HR Palfinger PK 20002C s dálkovým ovládáním, dvoustranný sklápěč – příslušenství k HR Palfinger: jeřábnický hák + úvazy břemen, paletizační vidle, hydraulický drapák

Trakotrbagr Case se lžícemi 30, 60, 90, 150 cm (svah.) a nájezdovka s klapačkou

Jubilanti

Únor

Divišová Milada, 70 let, Petrovice

Kohout Josef, 87 let, Malá Turná

Rodinová Marie, 90 let, Rohozná

Březen

Šťastný Pavel, 75 let, Osek

Lískovec Jaroslav, 70 let, Osek

Vykutilová Milada, 75 let, Osek

Cimprichová Zdeňka, 70 let, Petrovice

Kovář Václav, 88 let, Osek

Černý Antonín, 70 let, Osek

Všem oslavencům srdečně gratulujeme!

Přistěhovaní: 5 (včetně narozených miminek)

Odstěhovaní: 3

K 31. 3. činí celkový počet obyvatel všech vesnic 637.

Narodili se

Karolína Brabcová, 28. 2. 2020

Opustili nás

Marie Rodinová (15. 2. 1930 - 1. 2. 2020)

František Kinkor (1. 7. 1936 – 20. 1. 2020)

Plánované kulturní akce

30. 4. Stavění máje a pálení čarodějnic

7. 5. Položení věnce k pomníku padlým

30. 5. Pohádkový les

Vzhledem k omezením vydaným vládou ČR se pravděpodobně některé z akcí konat nebudou. Pro více informací sledujte vývěsky. Plánované akce Setkání rodáků v Jemnicích a Zámecký festival pořádaný DOZP se vzhledem k náročnosti příprav a nejistým vyhlídkám letos konat nebudou.

Všem, kteří přispěli do tohoto vydání Moudré sovy, patří veliký dík.

Chcete rozšířit naše řady přispěvatelů? Máte zajímavé nápady na články? Píšete povídky, pohádky, fejetony nebo básně? Své příspěvky a připomínky posílejte na adresu lucie.mrkvickova@seznam.cz. Děkujeme!